

турцитѣ, което тѣ считаха за съвършено сигурно, — да го плякосатъ.

Когато надвечерь пристигна на турцитѣ подкрѣпление съ артилерия, неканенитѣ охотници взели единъ по единъ да напускатъ бойното поле, а когато около 6 часа вечерята сръбския баталионъ отстъпилъ прѣзъ селото имъ, и нѣкой-другъ милиционеръ извикалъ на селянитѣ: „бежте брачо, велика е турска сила“, то тѣ въ расстояние на половина часъ съвсѣмъ очистили селото, и оставили не само всичката си покщчина и добитѣкъ, но и хлѣба и ястието си на огъня.

Нашитѣ „фуражири“ на скоро се върнаха съ пълни човали съ хлѣбъ, който намѣрили по дулапитѣ и въ огъня, съ нѣколко тулумчета сирене и нѣкоя-друга фитка и кокошка. Донесоха и едно буренце ракия. Ядението и пиението се раздаде веднага на изгладилитѣ хшове, които го унищожиха съ вълчи апетитъ.

Нашитѣ „фуражири“ ни расправяха, че имало 5 — 6 кжци въ селото запалени, но недогорели, види се, благодарение на силния дъждъ, който завая рано прѣзъ вечерята и валя почти цѣла нощъ. Турцитѣ, види се, малцина сж влазjali въ селото, откарали нѣколко говѣда и не смѣили да останатъ да нощуватъ въ селото, а още прѣзънощъта си се прибрали при своитѣ войски, които трѣбва да сж бивакирали на самото бойно поле. Когато нашитѣ хора трашували изъ селото за храна, тукъ-тамъ по нѣкой селянинъ се осмѣлявалъ да се върне въ селото да види какво му е станала кжцата и да занесе храна на своитѣ въ гората.

Слѣдъ обѣдъ войводата прати единъ хшплакъ и единъ селенинъ да отидатъ на вчерашното бойно поле, да разглѣдатъ на кждѣ сж турцитѣ, и ако ги нѣма, да заблѣжатъ гдѣ има паднали убити, та да се пратятъ хора да ги прибержтъ и закопаятъ. Надвечерь се завърнаха тѣзи двамина и расправяха, че турцитѣ трѣбва още нощеска да сж се прибрали въ с. Салашъ, защото ги нѣма около границата, а пѣкъ по линията на вчерашната битка намѣрили около 80 трупа съвършено голи съблѣчени и повечето обезобразени съ рани отъ ножове по главата, а много и съвсѣмъ обезглавени. Войводата каза, че на заранъта ще прати да събержтъ всичкитѣ